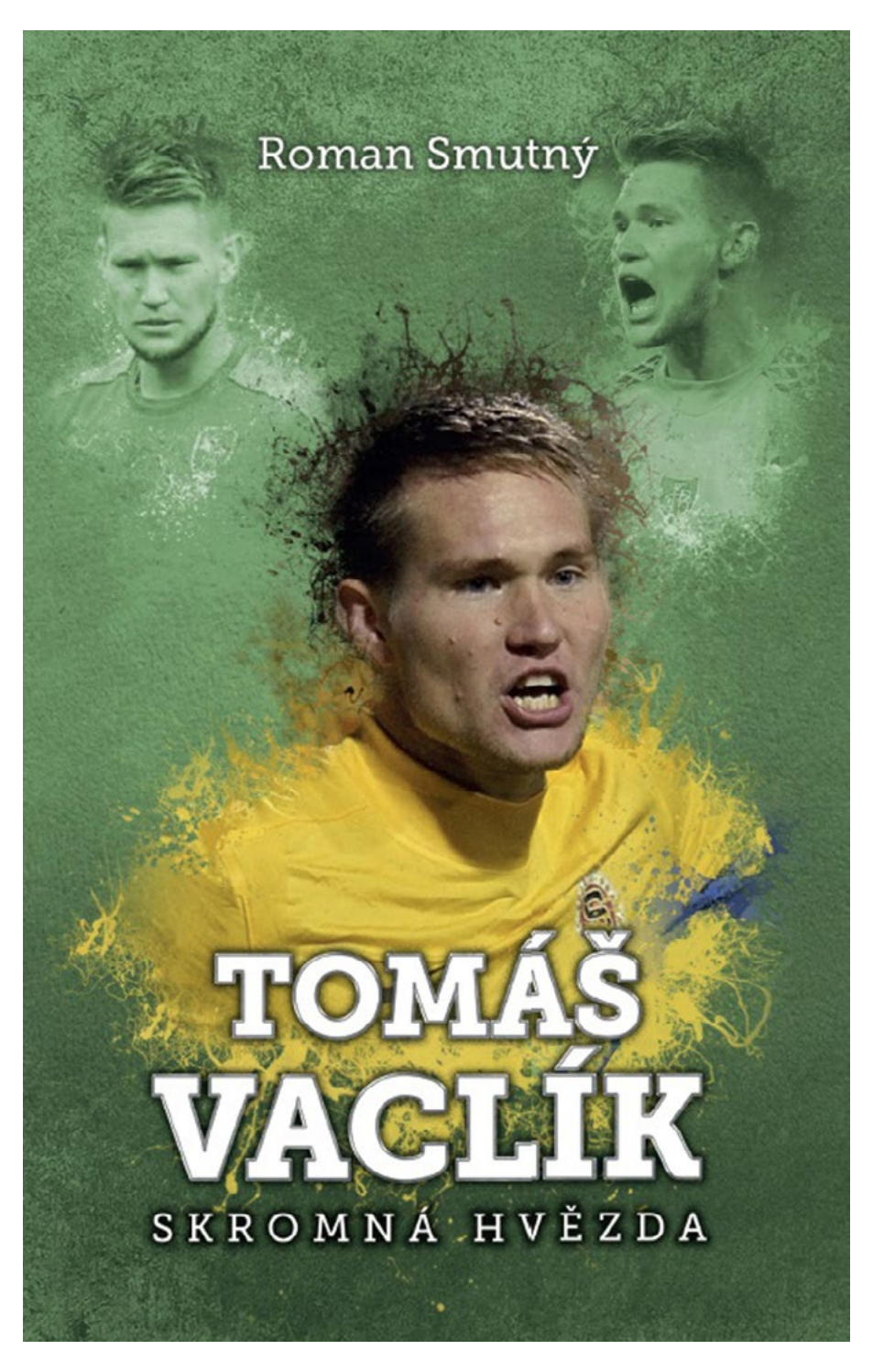

Roman Smutný

TOMÁŠ VACLÍK

SKROMNÁ HVĚZDA

Tomáš Vaclík: Skromná hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Roman Smutný
Tomáš Vaclík: Skromná hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Roman Smutný
TOMÁŠ VACLÍK: SKROMNÁ HVĚZDA

ROMAN SMUTNÝ

T O M Á Š
VACLÍK

SKROMNÁ HVĚZDA

KAPITOLA 1

TO, O ČEM SE UŽ NĚJAKOU DOBU ŠUŠKALO a o čem se od března onoho roku, kdy sám hlavní aktér tuto možnost připustil, mluvilo docela nahlas, nyní opravdu nastalo. Je 8. července 2016 a na tiskové konferenci sedí muž, jehož životopis nelze vměstnat do pár vět, jelikož je plný úspěchů, z nichž žádný není možné vypustit. Všichni jsou totiž světového kalibru. Gólman Arsenalu a české reprezentace Petr Čech.

„Jsem perfekcionista a nechci začínat to, co bych taky nemusel dokončit. Kapitulu v národním týmu proto uzavírám,“ oznámí prostě a podívá se upřeně před sebe, jak je zvyklý z fotbalové

branky, ve které dobyl, pokud ne svět, tak celou Evropu určitě. „Nechci se dostat do situace, že bych v půlce kvalifikace o postup na mistrovství světa 2018 přišel s tím, že jsem unavený. Rád dělám věci na sto procent se vším všudy,“ zakončí svou řeč konstatováním, které vlastně ani zaznít nemuselo. Vždyť jen při letmém pohledu na životopis plzeňského rodáka je jasné, že kdyby se maximalismus a profesionalismus vyučoval jako samostatný předmět na vysoké škole, mohl by jej z fleku učit právě on. Legenda Chelsea, se kterou vyhrál Ligu mistrů i Evropskou ligu, čtyřikrát v dresu „Blues“ zvedl nad hlavu pohár pro vítěze Premier League a čtyřikrát se radoval i z kořisti v podobě Anglického poháru. Rekordman v počtu startů za české reprezentační áčko. 124 startů je číslo, kterému se nikdo z jeho předchůdců ani nepřiblížil. Bronzový medailista z EURO 2004. Účastník čtyř mistrovství Evropy i jednoho mistrovství světa. V dresu se lvíčkem na hrudi zažil sedm trenérů a post gólmanské jedničky svého národa držel neotřesitelně čtrnáct a půl roku!

Pro srovnání, za stejnou dobu se na Pražském hradě vystřídali tři prezidenti a ve Strakově aka-

demii, sídle úřadu vlády, se protočilo hned devět premiérů! Česká republika za posledních patnáct let procházela proměnami, často bouřlivými, ale pár jistot měla. Třeba to, že Karel Gott získá Zlatého slavíka, Jaromír Jágr bude podepisovat další kontrakty na prestižních hokejových adresách a že v brance fotbalového národa bude stát Petr Čech, posledních devět let s přilbou na hlavě. Tato jistota právě padla.

Kdo populárního „Čechína“ v nejprestižnější bráně Česka nahradí? Inu, stejně tak, jako se nedá dělat účet bez hostinského, tak ani sestavu není možno poskládat bez trenéra. A český fotbal momentálně po odchodu Pavla Vrby do Ruska lodivoda své vlajkové lodi nemá. Možná se jeho nástupcem stane Karel Jarolím, ale prozatím jej předseda FAČR Miroslav Pelta do svého lasa nelapil. I za této situace se má za nejvyšš pravděpodobné, že čtyřiatřicetiletý mág předá žezlo o sedm let mladšímu Tomáši VACLÍKovi, který si na něj brousí zuby už pár let. Na rozluštění rovnice o dvou neznámých si budeme muset počkat. Teprve následující horké červencové a srpnové týdny ukáží, jak to bude do-

opravdy. V tuto chvíli je jisté jen jedno. Jedna slavná a dlouhá éra právě skončila.

* * *

Je 4. září 2016 a s novým školním rokem odstartovala i nová etapa českého fotbalu. Na lavičku reprezentace skutečně usedl Karel Jarolím a cti stát se novým strážcem brány a současně nástupcem muže přezdívaného „Big Pete“ se opravdu dostalo Tomáši Vaclíkovi. Jsme na stadionu Sparty na pražské Letné. Hodiny ukazují necelou čtvrt hodinu do deváté hodiny večerní a z tunelu vycházejí dva týmy. Domácí vyvolení v červeném a hráči Severního Irska sladění do zelenobílých barev. Za pár okamžiků vypukne první z mnoha bojů seriálu, který tentokrát nese jméno Kvalifikace mistrovství světa 2018. Českou partu vede na trávník kapitán Marek Suchý a hned za ním kráčí ve fialovém dresu Tomáš Vaclík. Osud tomu chtěl, aby svůj debut v roli gólmanské jedničky českého týmu prožil právě zde na Letné, kde se v letech 2012 až 2014 pod vedením Pavla Srnička vypracoval v brankáře evropských kvalit a se svými

spoluhráči získal double. Díky tomu si vysloužil angažmá ve švýcarské Basileji, oslavil s ní dva tituly a nyní se sem po dvou letech vrací jako opora národního týmu začínajícího novou kapitolu. Spartánskou jízdu ze sezony 2013/2014 mu připomíná – kromě stadionu – také přítomnost Pavla Kadeřábka a Ladislava Krejčího. I ti dnes budou usilovat o první body do kvalifikační tabulky.

10 700 diváků pochopitelně vítá všechny hráče, ale ty se spartánským srdcem hřeje přítomnost tří svých někdejších opor tak nějak víc. Utkání začalo a hned ve 4. minutě končí míč vyslaný z kopačky Pavla Kadeřábka na břevně. Na další vyloženou šanci se čeká do 30. minuty. Nepřijde ovšem od českých borců. Záložník Sunderlandu Paddy McNair vypálí z hranice šestnáctky razantní střelu na Tomáše Vaclíka a muž ve fialovém jen tak tak žlutými rukavicemi vytlačí jeho pozdrav na roh. Ve druhém poločase se začíná psát scénář s pracovním označením „přehlídka zahozených šancí“. Václav Kadlec trefuje pouze gólmana McGoverna. V 63. minutě se ocitne Filip Novák sám před severoirským brankářem, ovšem mine branku. Český ofenzivní zmar zakončí Ladislav Krejčí, který

minutu před koncem sice vykouzlí krásnou střelu, ovšem k dokonalosti jí pár centimetrů chybí. Těsně vedle tyče! Tak skončil první soutěžní zápas nového muže v české bráně. Remízou 0:0, která nikoho neuspokojila, ovšem Tomáš svůj úkol číslo jedna – nepustit za svá záda míč – splnil.

Kdo je Tomáš Vaclík? Mladý muž, který se svému předchůdci podobá svou inteligencí, vrozenou skromností, nebo i tím, že se vydal do světa právě z klubu z pražské Letné. Kde jsou ale jeho kořeny? Kdo byli lidé, kteří jej formovali a mají podíl na tom, že je dnes Tomáš uznávaným gólmánem a jeho jméno se skloňuje i na prestižních evropských fotbalových adresách? Co všechno musel vykonat, přetrpět i obětovat, aby došel až tam, kde je dnes? Na tyto otázky se pokusí odpovédět příběh, který se otevírá již na následující stránce.

KAPITOLA 2

PŘÍBĚH O SLAVNÉM GÓLMANOVÍ má své kořeny pěkně daleko od českých hranic. Ve 1200 kilometru vzdáleném Minsku, dnes hlavním městě Běloruska, které bylo tehdy ovšem součástí Sovětského svazu. Na začátku osmdesátých let se devatenáctiletý mladík Aleš Vaclík, čerstvý absolvent dřevařské průmyslové střední školy v Hranicích, rozhodoval, kudy se v cestě za vzděláním vydat dál. K přijímacím zkouškám na vysokou školu se jednoho letního rána vypravil do slovenského Zvolenu. Na základě odvedeného výkonu mu byla dána možnost studovat v zahraničí. V nabídce bylo Německo a Sovětský svaz. Rozhodo-

vání nebylo tak složité, jak by se mohlo na první pohled zdát. Německy neuměl Aleš ani slovo, zatímco rusky se učil od páté třídy základní školy. Přesto se ještě důkladně poradil s tátou. Vše ale neodvratně směřovalo k tomu, že jednoho dne popadl dva kufry, do nich kromě oblečení napěchoval jídlo na tři týdny, sedl na vlak a vyrazil do Minsku, odkud se měl zpět domů vrátit až za dlouhých pět let s diplomem inženýra v ruce.

Minsk, město, kam se mladík Aleš vypravil za svým dosud největším dobrodružstvím, se v té době rychle rozrůstalo, jeho počet obyvatel šplhal k číslu jeden milion pět set tisíc. Dříve malá metropole rostla svým obyvatelům doslova před očima, jelikož neustále se rozvíjející průmysl lákal z venkova další a další lidi, kteří do města ležícího na řekách Svislač a Njamiha přicházeli za vidinou výdělků, a tedy i lepšího života. Lesnatá krajina odnepaměti obklopující město ovšem úpěla. Hektary lesů mizely jako mávnutím kouzelného proutku a na jejich místech rostly betonové paneláky jakožto nové domovy pro pracovníky všeho druhu. Vždyť Minsk byl nejen centrem vědy a výzkumu své země, ale i strojírenství či elektro-

niky. Hned několik podniků na výrobu dopravních prostředků chrlilo ročně tisíce aut, autobusů, tramvají, trolejbusů, ale i traktorů, které obratem mizely v jednotlivých zemích velkého impéria označeného písmeny SSSR s mocenským centrem v moskevském Kremlu.

Aleš VACLÍK nastoupil na místní fakultu strojního inženýrství. Začátky byly krušné. Vždyť hned od prváku musel studovat matematiku, fyziku a chemii, tedy předměty, které měl na střední škole jen první dva roky, tudíž tyto znalosti byly značně zaprášené. Na vysoké škole ovšem nikdo na nikoho nepočká, takže Aleš musel osvěžit své paměťové buňky velmi rychle. Přesto, že se snažil, v prvním zkouškovém období neudělal zkoušku z matematiky, musel jít na další pokus a z plánovaného výletu domů tak nebylo nic.

Nedalo se nic dělat, musel zatnout zuby a znovu a lépe se učit, jak složité příklady dovést k prostému výsledku. Zkoušku v opravném termínu poté složil, ale domů se poprvé coby vysokoškolák podíval až po dlouhých dvanácti měsících. Vyžít musel ze stipendia ve výši 220 rublů, ke kterému si až o něco později mohl přidat příjem i z pro-

spěchového stipendia. Dvacetiletý Aleš se naštěstí nikdy nevzdával.

Dobré základy své povahy si s sebou nesl z domu. Jeho tatínek, mistr sportu a vášnivý hráč házené, jej jako malého kluka přivedl k atletice a volejbalu a dal mu tím do života velmi cennou výbavu v podobě sportovního přístupu k životu. Čest, pracovitost, touha vítězit i schopnost překonávat překážky. S těmito zásadami vyrazil Aleš do světa a nyní díky nim zdolal velkou zatěžkávací zkoušku mimo svou rodnou zem.

Volejbalu se Aleš věnoval i v Minsku. A nejen jemu. Ovšem to až v době, kdy už se stal studijním mazákem. Lepší časy přišly s třetím ročníkem, kdy si začal do rozvrhu zapisovat předměty, jež si ještě dobře pamatoval z hranické strojárny a které ho navíc i bavily. Mohl tak konečně začít i studentský život, tedy období, na něž se s nostalgií vzpomíná po celý zbytek života. Aleš začal s kamarády poznávat krásy zdejší přírody. Jako trampové vyráželi do okolní krajiny vyzbrojeni stany, spacáky a kotlíky na přípravu tábornického guláše. Jindy nasedli do loděk a sjížděli místní řeky.